

Telkens weer veters ✓✓

Ik strik mijn veter. Zogenaamd dan. Ik kijk op noch om. De stoeptegels is mijn eiland. De muur van het fietsenhok achter me mijn duinenrij, de geluiden om me heen het ruisen van de zee. Af en toe klinkt een harde stem dwars door het aanzwellen en afnemen van het geroezemoes. Ik blijf stug naar mijn veters kijken. Mij zullen ze niet krijgen.

Ik had beter op de wc kunnen blijven zitten tot de meeste kinderen weer in de klas waren. Dat lukte de afgelopen tijd tenslotte prima. Als de grote massa door de gangen golfde, liet ik me meevoeren naar mijn plaats achter in de klas. Niet opvallen, daar ben ik een meester in.

‘Je moet het gewoon proberen,’ zei mijn moeder. ‘Ga erbij staan! In de brugklas ontmoet je weer kinderen van andere scholen. Jullie zijn allemaal nieuw.’ Ze drukte een kus op mijn voorhoofd en keek me daarna ernstig aan. ‘Je bent een leuk kind, een origineel kind. Niet vergeten!’

Zoiets moet ze wel zeggen! Ze is mijn moeder. Verder vindt iedereen me raar, ook al doe ik al drie maanden mijn best

om aardig gevonden te worden op deze school.

Ik kom voorzichtig overeind, mijn blik nog steeds op mijn veters gericht. Ik denk dat de bel bijna zal gaan. Ik kan niet langer naar mijn veters staren. Dat valt te veel op. Ik kijk op.

Voor me hangen kinderen rond het fietsenhok, sommigen zitten op het muurtje bij de schooldeuren, anderen staan in groepjes bijeen. Opmerkingen vliegen over en weer. Mijn blik blijft rusten op een groepje meisjes. Ze lachen. Paardenstaart geeft Bril een elleboogje. Bril werpt haar blonde haren naar achteren en geeft een plagerig duwtje terug. Ze hebben allemaal lang haar.

‘Daar beginnen we niet aan,’ zei mijn moeder. ‘Je hebt nu al een oerwoud op je hoofd.’ Ze heeft gelijk. Een jungle van kastanjerode krullen.

Ik moet wel opletten. Nu kijkt Bril mijn kant op. Ze fluistert iets in het oor van Paardenstaart. Ze kijken nu alle twee. Er ligt iets van spot in hun ogen, maar vooral afkeuring. Ik ben gewogen en te licht bevonden. Categorie loser.

Ik probeer weg te kijken, maar het lukt me niet. Het is alsof ik moet blijven kijken tot de zee me wegspoelt, tot ik op de rotsen gegooid word. Tot de meeuwen hatelijk krijsen.

Bril en Paardenstaart draaien zich om. Ze lopen naar me toe. De rest volgt. Iedereen van hun groepje kijkt nu naar me.

Ik probeer te glimlachen. Ze schieten in de lach.

En dan loeit de bel. Het schoolplein zet zich in beweging. De kinderen stromen naar de deur. Ik raak het zicht op het groepje kwijt. Eindelijk kan ik me omdraaien en laat ik me op de golfslag van schreeuwende kinderen door de blauw betegelde hal spoelen.

Ik bereik precies op tijd een tafeltje achter in de klas. Het groepje van Bril en Paardenstaart is het laatste dat naar binnen deint. De docent is er nog niet. Ik staar stug naar mijn etui. Misschien gaan ze zitten. Maar Bril staat al naast me. Ze heeft een mager gezicht. Ze is helemaal mager. Type friet. Als ze praat, verschijnen er vouwen die haar gezicht iets geven van een vis. Een vis met een bril. Maar ik zeg niets. Ik kijk haar alleen maar aan.

‘Moet je je veterdiploma nog halen?’ vraagt ze. Ze spreekt elk woord tergend langzaam uit, met de nadruk op *veter*. Om me heen kletsen mijn klasgenoten. Een paar jongens lachen om een grap die ik niet gevolgd heb. Ik geef geen antwoord. Elk antwoord is toch fout en aanleiding voor een dodelijke reactie. Ik trap er niet in en schuif wat dichterbij mijn tafel.

En dan gebeurt alles tegelijk. De deur gaat open. Bril bukt razendsnel en trekt mijn veters los. ‘Nu kun je nog een keer oefenen,’ zegt ze. Voor ik doorheb wat er aan de hand is, glijdt

ze naast Paardenstaart op haar stoel voor in de klas. De docent zet met een klap zijn tas op tafel. Ik durf niet meer te bukken.

‘Goedemorgen, pak je boek, pagina 22: volgorde van bewerkingen.’ Ik hoor wat hij zegt, en ook niet. Ik zit in een luchtbel. Mijn oren suizen. Ik sluit mijn ogen en probeer mijn ademhaling onder controle te krijgen. Ik voel me ellendig.

‘Jij ook, Mint! Je laatste toets was nogal teleurstellend.’

Hij staat naast me. Ik denk even iets van bezorgdheid in zijn blik te zien, maar ik zal me wel vergissen. Vorige week kende hij mijn naam nog niet. Ik grabbel het boek uit mijn tas. Mijn etui valt. Hij raapt het op en legt het met een klap op mijn tafeltje. ‘En nu opletten! Slapen doe je thuis maar.’

De eerste les van het derde blok is nog maar net begonnen. Nog vijftig minuten te gaan. Ik kijk naar het bord; zo zie ik de nieuwsgierige blikken, de grijnzende koppen en de minachtende monden niet. Ongezien of onbemind. Ik kan niet kiezen. Of toch: liever ongezien. Verdwijnen in de bak met afdankertjes, die voor de helft van de prijs nog niet weggaan.

Ik open mijn boek: vermenigvuldigen en delen gaan altijd voor op optellen en aftrekken. Ik hoor een paar jongens een grap maken. Paardenstaart kijkt even om. Ze grijnst.

Op het aanrecht staat zoals elke dag een bordje met een koek

en een briefje. *Drinken in de koelkast. Liefs, mama.* Ik open de deur en zie een kan met sap. Ik vul het glas dat ook klaarstaat en loop naar de woonkamer. Ik zet haast gedachteloos de televisie aan. De troost van bewegende beelden, stemmen die warm zijn en de illusie geven dat er mensen zijn die je mogen. De man op de fitnessroeitrainer laat zijn spieren rollen. Ik ben weer in topvorm, zegt zijn trotse glimlach. Hij straalt. Hij wel.

Even later rollen er glimmende plakjes komkommer uit een groentesnijder in een opvangbak. ‘Snel, veilig en nauwkeurig,’ zegt de stem.

Ik moet aan mijn huiswerk. In de eerste weken hebben ze ons leren plannen. ‘Gemiddeld twee uur per dag, dan blijf je bij,’ zei de mentor. ‘Tenminste, als je met volle aandacht werkt.’

Ik kan nog geen kwartier met één ding bezig zijn! Mijn gedachten zwermen alle kanten op. ‘En dan elk kwartier even pauze nemen! Eet een banaan en leg altijd voor je begint je telefoon in een la.’ Ze zag er best leuk uit. Lang, slank, leuk jasje, donkere haren, die als een sluier langs haar gezicht vielen. Maar haar ideeën kwamen uit het jaar 1200! Niemand legt een mobiel in een la!

Zouden ze in de middeleeuwen huiswerk hebben gehad, of sowieso naar school hebben gemoeten? Ik typ mijn vraag razendsnel in. *Meer dan de helft van alle kinderen ging vijfhon-*

derd jaar geleden naar school, lees ik. Daar leerden ze lezen, schrijven en bidden. Dat moesten ze wel in het Latijn doen. Als ze daar goed in waren, gingen ze naar een school die wij nu het voortgezet onderwijs noemen. Daar werd dan lesgegeven in rekenen, muziek, astronomie en het vertellen van verhalen.

Kijk, zoiets onthou ik nu wel. Maar dat je haakjes weg moet werken van binnen naar buiten ben ik morgen weer vergeten.

Ik probeer me een middeleeuwse klas voor te stellen. Hoor Latijns gemurmel, zie een klas voor me met honderd kinderen, waar de oudste kinderen de jongere helpen. Waar je kunt stoppen met school als je genoeg geleerd hebt voor het beroep dat je wilt uitoefenen. Als je weet wat je wilt worden, tenminste.

‘Hé schat, zit je al voor de televisie? Ben je klaar met je huiswerk?’

Mama staat achter me. Als iemand op kousenvoeten aan kan komen lopen, is het mijn moeder wel. Ze slaat haar armen om me heen en legt haar kin op mijn haar. Ik mompel iets.

‘Het is een echte vraag, Mint, dus ik wil een echt antwoord. Ben je klaar met je huiswerk of heb je hulp nodig?’

Ze buigt over de rugleuning en pakt de afstandsbediening. De warme mannenstem valt weg.

‘Mint!’

‘Bijna klaar,’ jok ik.

‘Heb je veel huiswerk?’ Mama gaat rechtop staan en haalt haar hand door mijn krullen. Wat heb ik daar toch een hekel aan!

‘Dat valt reuze mee,’ jok ik opnieuw. Ik trek mijn hoofd weg. ‘O, daar is je zus al.’ Mama’s stem klinkt blij.

Mijn Zus. Mijn grote Zus. Veertien jaar en perfect. Lang, slank, snoezig en serieus. Geen krullen, maar een perfecte slag in haar lange, golvende haar, dat ze met de meest beeldige clipjes uit haar gezicht houdt. Clipjes die uit mijn haar springen. Geen krul in mijn wildernis laat zich temmen.

‘Ha Mint, hoe was het op school?’

Ik haal mijn schouders op. Zus is van het blokken. Dat krijg je met twee klassieke talen. Ze gaat na school gelijk aan haar huiswerk. Voor haar geen teleshopping! Haar vriendinnen zijn vast net zo. Ik zie ze nooit. Ze hebben na school vast studiegroepjes. Zus is door haar ijver zonder enige twijfel populair bij haar klasgenoten. Zij wel.

Ik sta zuchtend op en loop naar de trap. ‘Je veter is los,’ wijst mijn moeder. Er springen tranen in mijn ogen. Ik probeer lichtvoetig de trap op te lopen. Rechte rug, verende tred.

Hun ogen prikken in mijn rug. De bezorgde en misschien zelfs verdrietige ogen van mijn moeder. En de verbaasde, altijd mooie hertenogen van Zus. Aan mij zullen ze niets merken!